

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12958>

Sindicalisme i feixisme 2.0

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : divendres 26 d'octubre de 2018

CGTCatalunya.cat

A ningú se'ns escapa que el feixisme està creixent arreu d'Europa. Tampoc se'ns escapen dos aspectes d'aquest fenomen. Primer, que els "nous" feixistes molts cops no van amb el cap rapat ni aixequen obertament el braç (tot i que alguns ho continuen fent). Sovint són homes i dones amb un cert aspecte d'executius i roba pija, com la Marie Le Pen (Front Nacional, França), el Jörg Meuthen (Alternativa per Alemanya) o Geert Wilders (Partit per la Llibertat, Països Baixos). Tots ells fugen de l'estereotip del fatxa mamporrero, tot i que sovint els facin servir en els seus espais polítics.

Segon, aquest "nou" feixisme creix i es fa fort electoralment en barris populars. En llocs que fa dècades eren els denominats cinturons vermells i els feus dels partits comunistes que després de la II Guerra Mundial van participar dels sistemes electorals dels països occidentals. Això ha motivat molts articles i opinions que menystenen el comportament electoral d'una part de la classe treballadora i el contraposen amb un altre, aparentment més adequat, de caire liberal i europeista de sectors de les classes mitjanes. A banda de classistes i carregades de tòpics, les anàlisis detallades dels comportaments electorals tampoc avalen massa aquestes afirmacions. Però no és d'això del que vull parlar aquí.

Com deia, una versió del feixisme s'estén per Europa i ho fa, també, en els barris populars. Sense cap mena de dubte el seu creixement es produeix a l'empara del descontentament d'una part important de la població amb la política de tota la vida i també sovint amb la que s'autodenomina com a "nova". I això passa enmig d'una clara i innegable degradació de les nostres condicions de vida: salaris més baixos, lloguers més abusius, barris cada cop més trinxats, pensions de misèria i grans bancs i grans empresaris batent rècords amb els beneficis que obtenen fruit del nostre treball.

En aquest context, però, els intents per crear sindicats d'extrema dreta, obertament vinculats a aquest nou feixisme, de moment han fracassat. No n'hi ha a l'Estat espanyol, però tampoc a Alemanya, a França, etc. Per contra, en els diferents estats europeus sembla que el sistema sindical construït després de la II Guerra Mundial (a l'Estat espanyol a partir del 1978) es manté relativament sòlid, amb canvis menors. Una situació que contrasta amb el canvi en el color electoral d'aquests barris de cinturons i perifèries. Això podria semblar una bona notícia, però em temo que no ho és. Miro d'explicar-ho.

De moment no tenim grans sindicats feixistes, com en general tampoc n'hem tingut mai de caire liberal. Però si hi prestem una certa atenció, podem observar com idees lliberals i feixistes poc a poc es van fent un lloc a diversos àmbits sindicals. Sense entrar en conflicte amb els sindicats ja existents, sinó passant a formar part progressivament de la seva acció sindical. D'exemples en tenim. Quantes vegades durant els anys més aguts de la crisi no hem sentit dir a "sindicalistes" que "hem estirat més el braç que la màniga i això és insostenible" per a justificar com inevitable o com a mal menor una retallada de salaris o d'un servei públic? I quants cops no ens han vingut amb la cantarella de que cal incrementar la productivitat de l'empresa (que sovint vol dir treballar més intensament) per a garantir la continuïtat de la nostra feina o el manteniment del salari? Com jo, molts i moltes de nosaltres hem escoltat d'alguns sindicalistes que "fer hores extres és un dret del treballador/a" i hem vist com es pactaven dobles escales salarials perquè, suposadament, hi ha treballadors/es amb més drets que d'altres.

Aquestes idees han anat penetrant en el moll de l'os de la classe treballadora amb l'ajut innegable del sindicalisme majoritari. Conflicte rere conflicte, negociació rere negociació, conveni rere conveni, com una música matxacona que poc a poc va estovant resistències. I en aquest context, no és d'estranyar que el conservadorisme i el feixisme vagi guanyant posicions dins de la nostra classe. Un feixisme que, no ho oblidem, és fill del capitalisme. Trinxada la solidaritat de classe, el bombardeig del discurs de que no hi ha prou recursos per garantir el benestar de tothom porta, fàcilment, a defensar que cal blindar les condicions laborals d'una part dels treballadors front els "altres". En realitat, ja fa temps que en alguns llocs es fa. Una doble escala salarial amb millors condicions per qui ja treballa en una empresa respecte qui hi entrarà en el futur no és, en realitat, una versió laboral de la frase aquella de "els de

casa (espanyols, catalans, alemanys, austríacs, etc) primer"? D'aquí a plantejar quotes per a limitar l'accés de treballadors/es migrants a algunes empreses, com ja està succeint en alguns llocs, hi ha tot just un mil·límetre. I de demanar l'expulsió dels "de fora" o blindar els estats europeus davant de la por a una invasió de migrants, una simple passa.

El sindicalisme de la concertació i possibilista genera monstres. Un d'ells és que aplanar el terreny a l'avenç del feixisme dins de la classe treballadora. La resposta a aquest fenomen ha de ser construir un sindicalisme plantejat com una eina útil en el combat contra el capital i per defensar els nostres interessos de classe. Ens caldrà créixer. Ens caldrà ser eficaços en les lluites. Però també, i això és essencial, ens caldrà rearmar-nos d'arguments ideològics per aquest combat. Replantant un seguit d'afirmacions com les que he exposat i que ara, com qui no vol la cosa, han passat a ser com de sentit comú. Uns enunciats que no son de cap manera neutrals, ni inevitables i que, en realitat, també ens plouen carregats d'ideologia. En aquest cas, la que interessa al poder.

Si no ho fem, ho tindrem molt magre per revertir l'avenç del feixisme també en l'àmbit sindical.

* *Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya*

<https://lasaldelaterra.wordpress.com/2018/10/24/sindicalisme-i-feixisme-2-0/>